

Tu noc přišla prudká bouře. Blesky prozařovaly světelnou šachtu a zanechávaly po sobě živý obraz jejího tvaru, který vybledl až po několika vteřinách. Hřmění bylo strašivé, rachotilo a dunělo na nočním nebi tak silně, až se zdi i podlaha cely otřásaly, přestože se nacházely hluboko pod zemí.

Ještě horší než samotná bouře byly zvuky, které k nim doléhaly z pokoje jejich žalářníka v přední části chodby. Mariuse zřejmě bouře děsila. Po každém dunivém zarachocení hromu, každém oslepujícím záblesku, který ozářil temné prostory, plakal a kvílel strachy.

Bouře nakonec někdy k ránu odezněla a Mariusův pláč se zmírnil na tiché štkání, které ale oba vězni dobře slyšeli.

„Spíš?“ zeptal se Will, když v dálce tlumeně zahřmělo.

„Kdo by v tomhle mohl spát?“ přitáhla si Maddie pláštěnku těsněji kolem krku. Kromě hromů a blesků se dolů vzduchovou šachtou lil déšť v silných čůrcích, které se tříštily o kamennou podlahu a rozstříkovaly se po celé míst-

nosti. Maddie s Willem se postupně stěhovali dál a dál od šachty a sledovali, jak se k nim dešťová voda stejně pomalu blíží.

Maddii to připomnělo bouři, kterou zažili cestou na Lassignyho hrad, a porovnávala teplo a bezpečí, jež cítila zachumlaná pod příkrývkami ve voze a s Trkačovým nosem jen kousek za plátnem vozu, s vlhkými a chladnými podmínkami tady v cele. Mimoděk se otřásla.

Když jim Marius hned po rozbřesku přinesl jídlo, vypadal ztrhaně a oči měl zarudlé a vylekané. Zjevně se ještě z té pro něj hroznivé noci nevzpamatoval. Will přistoupil k mřížovému dveřím, vzal si táč a rychle ho odtáhl ze žalářníkovy dosahu k čekající Maddii. Marius na ně zlověstně zíral, jak sedí na podlaze a sklání se nad svým jídlem a vodou. Pak se s pohrdavým zamručením otočil a odšoural se zpět do svého pelechu.

Ale každý možný problém s Mariusem byl vyřešen dopoledne, kdy do vězení přišel Ramon s dalšími třemi muži a zařval na něj, ať otevře bránu. Obrovitý žalářník se přivlekl chodbou od svého pokoje a opět sundal z kroužku u opasku veliký železný klíč. Ramon se na něj zašklebil, když si všiml jeho zarudlých očí a kradmého výrazu.

„Líbila si ti bouřka?“ zeptal se sarkasticky.

Marius, sehnutý nad zámek, k němu vzhlédl.

Ramon najednou zamával oběma pažemi ve vzduchu a pokročil vpřed. „Bác!“ zařval a zasmál se, když před ním Marius ucukl.

„Já bych ho nerozčiloval,“ varoval ho Will.

Ale Ramon pohrdavě zasykl. „Jsme tu čtyři a on je neozbrojený. Navíc už to zná,“ řekl. „Popravdě, byl bych rád, kdyby si proti nám troufl.“